

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 37.

Anden Sæssion.

20de Møde.

Onsdagen den 6te November.

Protokollen for forrige Møde oplæstes.

Formanden: Til Omdeling til de Herrens Efterretning har jeg af den høitærede Finanzminister modtaget adskillige Exemplarer af det Folkethinget forelagte Udkast til Lov om en Indkomstskat. Denne Omdeling har fundet Sted allerede i forrige Møde.

Efter Dagsordenen skal der idag foretages Fortsættelsen af 2den Behandling af Udkast til Lov, indeholdende adskillige Bestemmelser om Jagten og Afløsning af Jagtretten. Vi standsede i sidste Møde ved Udkastets § 2. Denne § 2 vil særskilt blive sat under Discussion. Jeg skal blot tillade mig at forhøre mig hos den ærede Ordfører, om ikke Udvalgets Forslag til denne Paragraph er en reen Redaction?

Ordføreren: Jo, det har sin Grund i, at man ikke bestemte vidste, til hvilken Paragraph det kom til at høre.

Formanden: Det vil altsaa egentlig blot blive selve Udkastets § 2, der vil komme under Discussion.

Orsted: Efter mine Tanker, burde Jagtretten paa udfiestede Kjøbstadsjorder ligefrem tilfalde Eierne, uden at de skulde behøve at løse den. Det var i sin Tid tvivlsomt, om ikke Forordningen 23de April 1781 § 1, der hjemler udfiestede og indhegnede Jorders Besiddere Jagtretten, eller idetmindste udelukker den Jagtret, som kunde tilkomme Andre, — om den ikke ogsaa maatte være anvendelig i Kjøbstæderne, og, dette forudsat, vilde det være en Følge af Forordningen af 1840 § 1, at det ikke længere skulde komme an paa Indhegninger, men at Udfiestedinger skulde være nok. Det har ogsaa været antaget i Kjøbstæderne. Men det blev dog anført, at Forordningen 1781 § 1

ikke var anvendelig i Kjøbstæderne, og jeg vil ogsaa indbømme, at den præcise eller efter sit bogkavelige Indhold ikke var anvendelig, især fordi den taler om sælles Jagtret, og ligeledes med Hensyn til, at denne Forordning i det Hele er givet for Landet, skjøndt den i mange Dele ogsaa bliver anvendt i Kjøbstæderne. Det blev altsaa anført, at Kongen nu havde Jagtret ogsaa paa de udfiestede Kjøbstadsjorder, og det fandtes ijenligere, at denne Jagtret skulde tilfalde Communen end de enkelte Grundeiere. Imidlertid androge begge Stændeforsamlingerne med en meget stor Pluralitet paa, at det skulde forandres derhen, at hver Jordeier for sig skulde have Jagtret paa sin Grund. Dette blev imidlertid ikke bifaldet; Loven blev affattet i Dverreensstemmelse med det forelagte Udkast. Hvorvidt de Grunde, som have bestemt Lovgiveren hertil, have været overveiende eller ikke, behøve vi ikke her at undersøge; men, saameget er vist, at nu gaaer det forelagte Lovudkast ud paa, at man skal see at skaffe hver Mand sin Jagtret igjen, og at altsaa de Betæneligheder, man dengang har haft ved at bringe Jagtretten i alle disse smaa Grundeieres Hænder, ere faldne bort. Der er altsaa Spørgsmaal, om de burde løse den eller have den uden videre. Det Naturlige var jo vist, at ligesaa vel Jordeierne i Kjøbstæderne, som de paa Landet, skulde have Jagtret umiddelbart som en Følge af deres Jordeiendom. Det Gæste, der kunde tale for, at Byen skulde have en Løsningssum for den, er det, at denne Ret eengang er stiftet ved Forordningen af 1840; men det forekommer mig, at hele den omhandlede Lovgivning saavel som den øvrige dermed i Forbindelse staaende Lovgivning, som er passeret i den senere Tid, ikke er bygget paa en saadan ubetinget Respekt for, hvad der eengang er skeet, og —